

A Balassagyarmati Törvényszék dr. Deák Sándor ügyvéd (2660 Balassagyarmat, Bajcsy-Zs. u. 10.) által képviselt ..név.. (cím) felperesnek - dr. Tóth-Buzi Beáta ügyvéd (4025 Debrecen, Arany János u. 8. 1/a.) által képviselt ... (név) ... (cím) alperes ellen közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t:

Kötelezi a törvényszék az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 449.902,- (Négyszáznegyvenkilencezer-kilencszázkettő) Ft-ot, annak 2015. szeptember 16-tól a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatát és 259.029,- (Kétszázötvenkilencezer-huszonkilenc) Ft perköltséget.

Ezt meghaladóan a törvényszék a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy az államnak - külön felhívásra - fizessen meg 1.255,- (Ezerkétszázötvenöt) Ft eljárási illetéket.

Az ezt meghaladóan le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, amely fellebbezést előterjesztése esetén a Balassagyarmati Törvényszéken kell elektronikus úton benyújtani a Fővárosi Ítéltáblához címzetten.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, ha az kizárólag a perköltség viselésére, összegére, a meg nem fizetett illeték megfizetésére, a teljesítési határidőre vagy az ítélet indoklására irányul. A felek kérelmére a Fővárosi Ítéltábla tárgyalást tart.

A felek a fellebbezési határidő lejárta előtt előterjesztett kérelmükben kérhetik, hogy a Fővárosi Ítéltábla fellebbezésüket tárgyaláson kívül bírálja el.

A Fővárosi Ítéltábla előtti eljárásban a jogi képviselet kötelező.

I n d o k o l á s

A törvényszék az eljárás adatai alapján az alábbi tényállást állapította meg:

A felperes mint egyéni vállalkozó az üzemeltetésében álló ..cím... szám alatti italtolt mellett Város Önkormányzatának Jegyzője számon kiadott építési engedélye alapján építési bontási munkálatokat folytatott. Az alperes 722-5/2015. számú határozatával megállapította, hogy a felperes mint egyéni vállalkozó a ..cím.. szám alatti telephelyén kereskedelmi tevékenység végzése során nem tett eleget az 1997. évi LXXVIII. törvényben írt rendeltetésszerű és biztonságos használatra, valamint a 253/1997. (XII.20.) Korm. sz. rendelet 51. §-ában foglalt, állékonyságra vonatkozó előírásoknak, mert bontási és építési engedélyköteles tevékenységbe kezdett anélkül, hogy a szükséges építéshatósági engedélyeket beszerezte volna, ezáltal veszélyeztette a személy- és vagyonbiztonságot, ezért a telephelyen 2015. augusztus 11-től 2015. október 10-ig, 60 napig

megtiltotta a kereskedelmi tevékenységet. A határozat indokolása szerint az alperes egyrészt építéshatósági jogkörben, másrészt kereskedelmi tevékenység felülbírálati jogkörben eljárva hozta meg a határozatát.

2015. szeptember 2-án Város Önkormányzatának Jegyzője tájékoztatta az alperest arról, hogy a felperes részére a munkálatok elvégzésére számú építési engedélyt adott ki, a jelenlegi munkálatok az építkezés folytatásának minősülnek, a helyszíni szemle alapján nem áll fenn személy- és vagyonbiztonságot veszélyeztető körülmény, az építési munkák miatt az italbolt bezárásának elrendelését nem tartotta indokoltnak.

2015. szeptember 7-én ... Község Jegyzője számú határozatával engedélyezte a felperes részére a korábban megtiltott kereskedelmi tevékenységet.

A Megyei Kormányhivatal 2015. szeptember 9-én meghozott számú határozatával az elsőfokú hatóság végzését megsemmisítette. Határozatának indokolásában kifejtette, hogy az elé tárt tényállás szerint ... Község Jegyzőjének kizárólag az ideiglenes intézkedésről szóló végzés meghozatalára lett volna lehetősége, az érdemi döntés meghozatala a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező építési és építésfelügyeleti hatóság feladata lett volna. A másodfokú eljárásban megállapításra került, hogy az első fokon eljáró hatóság tévesen megjelölt jogszabályhelyekre hivatkozással, hatáskör hiányában hozta meg a döntését.

A felperes az italboltot 2015. augusztus 11-től 2015. szeptember 7-ig zárva tartotta.

A felperes kérelmére az alperessel szemben dr. ... nyíregyházi közjegyző által 2016. augusztus 15-én kibocsátott fizetési meghagyással szemben az alperes által benyújtott ellentmondás folytán perré alakult eljárásban a felperes az italbolt jogellenes bezáratása miatt az alperest közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése címén 698.452,- Ft vagyoni kártérítés (319.526,- Ft elmaradt haszon, 25.882,- Ft áru-selejtezés miatt keletkezett kár, a Szerencsejáték Zrt-től származó jutalék kiesése miatt 263.648,- Ft, az alkalmazott részére kifizetett állásidőre járó bér és annak járulékaiként 61.351,- Ft, a kieső időszak rezsídjaként 13.045,- Ft valamint a közigazgatási eljárással kapcsolatos illeték és utazási költség címén 18.000,- Ft), továbbá 100.000,- Ft sérelemdíj valamint ezen összegeknek 2016. szeptember 16-tól a kifizetésig számított törvényes mértékű késedelmi kamata és az eljárási költsége megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Ellenkérelmének indokaként arra hivatkozott, hogy bár határozatának indoka téves, a határozat érdemben helytálló, mert az ügyben ideiglenes intézkedés elrendelésének lett volna helye. Amennyiben az alperes kárfelelőssége megállapítható, a felperes felróható magatartására és együttműködésének hiányára tekintettel a kár megosztásának van helye. Összecsúszásában is vitatta az alperes kártérítési követelését.

A Balassagyarmati Törvényszék 2017. május 22-én meghozottP..... számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg általános vagyoni kártérítés címén 500.000,- Ft-ot, annak 2015. szeptember 16-tól a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatát valamint 39.000,- Ft készkiadást és 25.000,- Ft + AFA ügyvédi munkadíjat mint perköltséget.

A felperes ezt meghaladó vagyoni kártérítési követelése és sérelemdíj iránti követelése vonatkozásában a keresetet elutasította.

Az alperes vagyoni kártérítési felelősségének megállapítását a 2013. évi V. törvény 6:548. §-ára alapította.

A vagyoni kártérítés összecsúszása vonatkozásában kifejtette, hogy a felperes által csatolt elemzések és kimutatások a kár megállapításának alapjául szolgálhatnak, azonban a kár forintba pontos meghatározása nem lehetséges, mert a piaci folyamatok illetőleg a felperes bevételszerző

tevékenységének pontos modellezése a felperes által rendelkezésre bocsátott adatokból és egyéb körülményekből sem határozható meg, ezért a bíróság a Ptk. 6:531. §-ában foglaltaknak megfelelően mérlegeléssel általános kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest. A mérlegelés során a felperes főkönyvi kivonatát, a befizetett közüzemi díjakkal kapcsolatos kimutatását és a felperes által kimunkált összecszerűséget vette figyelembe. Az alperest az eljárásra irányadó rPp. 78. § (1) bekezdése és 81. §-a alapján kötelezte az eljárási illetékből és jogi képviselői munkadíjból álló részperkölség megfizetésére a felperes részére.

Az ítéletnek a felperes sérelemdíj iránti keresetét elutasító rendelkezése fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett, míg az ítéletnek az őt marasztaló rendelkezése ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melynek folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2017. november 7-én keltPf..... számú közbenső ítéletével a törvényszék fenti ítéletét az alperes kártérítési felelősségének fennállása tekintetében helybenhagyta, míg a vagyoni kár iránti követeléssel kapcsolatos rendelkezéseit a perkölség és az illeték viselésére is kiterjedően hatályon kívül helyezte és a kártérítés összegének megállapítása körében a törvényszéket a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A felperes másodfokú költségét 15.875,- Ft-ban (12.500,- Ft + ÁFA), az alperesét 12.500,- Ft-ban, a le nem rótt fellebbezési illetéket 40.000,- Ft-ban állapította meg.

Közbenső ítéletének indokolása szerint helytálló az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy a felperes által a keresetben megjelölt határozattal esetlegesen összefüggő kár okozásáért az alperes felelőssége a Ptk. 6:548. § (1) és (2) bekezdése és 6:519. §-a alapján fennáll, és a felperest nem terheli mulasztás a Ptk. 6:525. § (1) bekezdése szerinti kármegelőzési, kárelhárítási, kárenyhítési kötelezettség tekintetében.

A 6:531. §-ára utalással azonban kifejtette, hogy általános kártérítés megállapítására mindaddig nem kerülhet sor, amíg kétségtelenné nem válik, hogy a kár mértéke nem számítható ki. A peresített időszakban realizálható nyereség az árbevétel és az arra eső, kalkulálható költségek egybevetésével számítható ki, melytől való elesés vezethet elmaradt haszonként érvényesíthető vagyonszerzésre. A 2015. augusztus 11-től 2015. szeptember 7-ig terjedő időszakra eső elérhető árbevételre a 2015. augusztus 11. napját megelőző egy év átlagos bevételéből lehet hitelt érdemlő következtetést levonni. Az önköltség vizsgálata és annak árbevétellel való egybevetése, valamint ennek eredménye alapján állapítható meg az elmaradt vagyoni előny, amely számítás elvégzése, a rendelkezésre álló okiratokból a szakmai következtetések levonása az rPp. 177. § (1) bekezdése alapján különleges szakértelmet igényel. Az elsőfokú bíróság téves jogi álláspontja miatt nem tájékoztatta a felperest a szakértői bizonyítás szükségességéről. Az ítéltábla e tájékoztatást pótolta, melynek alapján a felperes indítványozta igazságügyi könyvszakértő kirendelését, vállalta a költségei megelőlegezését.

Az ítéltábla határozatában előírta az elsőfokú bíróságnak, hogy új eljárása során a 2017. április 3-án csatolt 14. sorszámú felperesi beadványban feltüntetett tételes költségvetési listában megjelölt kártételek (elmaradt bevétel, selejtezés miatt keletkezett kár, a Szerencsejáték Zrt. jutalékától való elesés, munkavállaló részére állásidőre kifizetett bér és annak járulékai, kieső időszak rezsidíja) vonatkozásában kell az igazságügyi szakértői bizonyítást lefolytatnia annak érdekében, hogy az elmaradt haszon és költség címén támasztott követelés összegéről megalapozottan döntést lehessen hozni. A könyvszakértő részére rendelkezésre bocsátandó selejtezési jegyzőkönyvben foglaltakra figyelemmel kialakított szakértői vélemény alapján foglalkozhat állást abban, hogy 25.882,- Ft árukészlet leselejtezése 2015. augusztus 11. és szeptember 7. között az alperes magatartása miatt vált-e szükségessé. Emellett dönteni kell a felperes közigazgatási eljárásban felmerült illeték és utazási költség igénye megalapozottságáról is.

A megismételt eljárásban kirendelt igazságügyi könyvszakértő szakvéleménye szerint a felperes

italboltja ténylegesen 28 naptári napot volt zárva. Ezen időszak alatt járt le 25.882,- Ft értékű chips és sör szavatossága, melyek selejtezése emiatt indokolt volt.

A szakértő a teljes 2014., 2015., 2016. és 2017. év adatait figyelembe véve az egy napra jutó ténylegesen realizált jövedelem mint elmaradt haszon összegét az egy naptári napra jutó ténylegesen realizált áruértékesítés bruttó árresének átlagos összege, a Szerencsejáték Zrt. egy naptári napra jutó ténylegesen realizált jutalékának összege és a feltöltő kártya értékesítés egy naptári napra jutó ténylegesen realizált jutalékának összege összeadásával 15.261,- Ft-ban, erre figyelemmel a zárva tartás 28 napos időszakára az elmaradt jövedelmet 427.308,- Ft-ban állapította meg. A kiadások közül az állásidőre fizetett munkabér és járulékai összegét 61.341,- Ft-ban, a zárva tartás időszakára szolgáltatás igénybevétele nélkül kifizetett rezsiköltsége összegét 13.046,- Ft-ban határozta meg.

Ezen felül a felperest ért kárként állapította meg a közigazgatási eljárásban a felperes által megfizetett 5.000,- Ft eljárási illetéket, a fizetési meghagyásos eljárásban megfizetett 19.500,- Ft közjegyzői díjat és a megfizetett 19.500,- Ft peres eljárási illetéket, valamint a 2015. augusztus 13. és 2018. március 19. között a felperes által a közigazgatási eljárással és az azt követő peres eljárással kapcsolatosan felmerült utazási költségeket 57.952,- Ft-ban, az általa megállapított kárösszeg után 1.005 napra kiszámított késedelmi kamatot 141.311,- Ft-ban, a követelés behajtásával kapcsolatosan a felperest megillető költségátalány összegét 12.568,- Ft-ban.

Mindezekre figyelemmel a felperes vagyoni kárát 783.408,- Ft-ban határozta meg.

A felperes a szakvélemény megállapításait elfogadva, az abban foglaltakra figyelemmel a tőkekövetelése összegét felemelte 783.408,- Ft-ra, és a csatolt megbízási szerződés alapján az alperest 225.000,- Ft + ÁFA ügyvédi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes a szakvéleménnyel kapcsolatosan úgy nyilatkozott, hogy a szakértőnek nem volt feladata a vizsgált időszakon túli könyvelési adatok figyelembe vétele. Utalt arra, hogy a Ptk. 357. §-a az elmaradt haszon körében általános elvként rögzíti, hogy a káreseményt megelőző egy évben elért jövedelem a mérvadó. Úgy nyilatkozott, hogy az elmaradt jövedelemre nincs kihatással a káreseményt követő időszak, így azt nem is befolyásolhatják a káresemény utáni évek bevallásai. Erre figyelemmel sérelmezte, hogy a szakértő a realizált áruértékesítéseket a 2014-2017. évi adatokból számolta ki.

Előadta továbbá, hogy a szakértő kétszeresen értékei kárként a munkaviszonnyal kapcsolatosan felmerülő költségeket, járulékokat és rezsidiókat, mivel a felperesnek abban az esetben is keletkeztek volna ilyen fizetési kötelezettségei, amennyiben az üzlethelyiség nyitva lett volna.

Sérelmezte továbbá az alperes a felperes eljárási költsége és a késedelmi kamat összege szakértői általi kimunkálását is, előadva, hogy az nem szakértői kérdés és a kirendelő végzés alapján nem is képezte a szakértő feladatát.

A szakvéleményre az alperes által tett észrevétellel kapcsolatosan a felperes úgy nyilatkozott, hogy a szakértő a szakvéleményében indokát adta, hogy a kár pontos megállapításához miért volt szükség a korábbi évek adatainak vizsgálatára. Előadta továbbá, hogy az rPtk. 357. § (1) bekezdése kifejezetten a balesetet szenvedett személy keresetvesztésének (jövedelemkiesésének) a meghatározásához írja elő a balesetet megelőző egy évben elért rendszeres kereset (jövedelem) havi átlagának a figyelembevételét, mely nem lehet irányadó a jelen perbeli szándékos, közhatalom gyakorlásával vállalkozónak okozott kár összegének a meghatározásánál.

A törvényszék felhívására a szakértő úgy nyilatkozott, hogy az általa alkalmazott Becslésmélet szerint a legvalószínűbb vagy legkedvezőbb lehetőségek meghatározása a cél. A lehetőségek bekövetkeztét trendek valamint múltbeli tapasztalatok alapján kell megbecsülni. Egy év adatai alapján nem teljesíthető a legvalószínűbb követelmény, mert ugyanazon ismérv (statisztikai változó)

egy évvel később, a megváltozott tényezők hatására más értéket vesz fel. A becslési teljesítést meghatározó tényezők mutatószámai pedig a 2015. évben jelentős növekedést mutatnak. Mindezekre figyelemmel a szakértő által meghatározandó adat legvalószínűbb értéke nem lehet alacsonyabb a 2015. évi 1 naptári napra eső bruttó árénél és nem lehet magasabb a 2016. évi 1 naptári napra eső bruttó árénél. Azaz az elmaradt vagyoni előny minimális értéke a 2015. évi 1 naptári napra eső jövedelem alapján számított értékénél alacsonyabb nem lehet, és nem lehet nagyobb a 2016. évi 1 naptári napra eső jövedelem alapján számított maximális értéknél, illetve az ezt követő év értékénél sem.

A szakértő észrevételében megjegyezte, hogy az általa alkalmazott becslési módszer helytelenségét nem támasztja alá, hogy egy adott tényállás mellett esetlegesen több módszer is kiválasztható, alkalmazható.

Ezt követően az alperes a törvényszék felhívására úgy nyilatkozott, hogy a szakértői vélemény általa nem korábban nem vitatott megállapításait elfogadja; a szakértő személyes meghallgatása, másik szakértő kirendelése iránt korábban előterjesztett indítványát nem tartotta fenn.

A Fővárosi Ítéltábla közbenső ítélete folytán a törvényszékP..... számú ítélete a felperes nem vagyoni kártérítés iránti kereseti követelése jogalapjának a fennállása valamint a felperes teljes kártérítési felelőssége vonatkozásában a megismételt eljárásban már nem volt vitatható.

A Ptk. 6:522. § (1) bekezdése alapján a károkozó a károsult teljes kárát köteles megtéríteni. A (2) bekezdés értelmében a teljes kártérítés körében a károkozó köteles megtéríteni a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést, az elmaradt vagyoni előnyt és a károsultat ért vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges költségeket.

Az eljárásra irányadó rPp. 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

A 206. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak az egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A káresemény folytán elmaradt jövedelme és felmerült kiadásai összecsomósításának bizonyítása a fentiek alapján a felperest terhelte. A kárösszeg meghatározása az ítéltábla közbenső ítélete értelmében az rPp. 177. § (1) bekezdése alapján igazságügyi könyvszakértő kompetenciájába tartozott. A felperes a szakértő kirendelését kérte, költségét előlegezte. Erre figyelemmel a bíróság a szakértőt kirendelte, aki a szakvéleményt elkészítette és a bíróság felhívása alapján nyilatkozott az alperes által a szakvéleménnyel kapcsolatosan tett észrevételekre.

A szakértő a kirendelő végzés szerint általa megválaszolandó szakkérdésre a választ hiánytalanul megadta, azt megindokolta, a bíróság felhívása alapján kiegészítette. A szakvéleményt a felperes elfogadta és az alperes is visszavonta a szakértő meghallgatása, más szakértő kirendelése iránti indítványát. Mindezekre tekintettel a törvényszék a szakvéleményt ítélezése alapjául elfogadta.

Helytállóan állította a felperes, hogy az alperes által hivatkozott rPtk. 357. § (1) bekezdése a balesetet szenvedett személy keresetvesztesége (jövedelemkiesése) meghatározásának alapjaként rendeli figyelembe venni a balesetet megelőző egy évben elért rendszeres keresete (jövedelme) havi átlagát.

A károsult jövedelemkiesése meghatározásának a szempontjából ugyanilyen rendelkezést tartalmaz a Ptk. 6:528. § (3) bekezdése is.

Ezzel szemben a szakértő indokát adta annak, hogy a vállalkozás elmaradt hasznának a megállapítása szempontjából miért van szükség nem csupán az előző egy év, hanem egy hosszabb, a káresemény utáni időszakra is kiterjedő időszak vizsgálatára.

Az elmaradt haszon számítása tekintetében irányadó bírói gyakorlat szerint is az elmaradt haszon számítása során az adott tevékenységgel a károkozásig ténylegesen elért, illetve az ezt követően reálisan várható árbevétel, továbbá a költségek összegének a különbözetéből kell kiindulni (BDT.2009.2042.).

A fentiek valamint a szakvéleményre az alperes által tett észrevételre a szakértő által adott válasz alapján, melyben foglaltak szerint a legvalószínűbb érték nem lehet alacsonyabb a 2015. évi 1 naptári napra eső bruttó árresnél és nem lehet magasabb a 2016. évi 1 naptári napra eső bruttó árresnél, a törvényszék úgy ítélte meg, hogy a 2017. évi adatok figyelembe vétele indokolatlan, a 2015. augusztus 11. és szeptember 7. közötti időszakban elmaradt jövedelem meghatározása szempontjából a legpontosabb képet a 2014-2015-2016. évi adatok vizsgálata adja.

A 2014., 2015. és 2016. évi adatok figyelembevételével és a 2017. évi adatok figyelmen kívül hagyásával a szakértő számítási módszerének alkalmazásával a törvényszék a tényleges kiesés 28 napjára az elmaradt jövedelem összegét 408.464,- Ft-ban állapította meg.

A szakvélemény alapján teljes összegében indokoltnak ítélte a szavatosság lejártja miatt selejtezésre került áru vonatkozásában a felperes által készlet értékcsökkenés címén követelt 25.882,- Ft-ot.

A felperes illetékköveteléséből alaposnak ítélte a jegyzői határozat elleni fellebbezés előterjesztésekor a felperes által megfizetett 5.000,- Ft eljárási illetéket és utazási költség követeléséből a peres eljárást megelőzően, a közigazgatási eljárással kapcsolatosan 2015. augusztus 13-án, 18-án és 24-én felmerült 10.556,- Ft utazási költséget.

Az ezt meghaladóan, a peres eljárással kapcsolatosan illetőleg annak időtartama alatt felmerült eljárási költség, illeték és útiköltség azonban nem a kártérítési tökekövetelés, hanem a perköltség része. Ugyanez vonatkozik a tökeösszeg után járó késedelmi kamatra is.

Nem találta továbbá alaposnak a törvényszék a felperes munkabéreköltsége és járulékai valamint rezsiköltsége címén érvényesített 61.341,- és 13.046,- Ft összegű kártérítési követelését, figyelemmel arra, hogy e költségeket a felperesnek az üzlethelyiség működése esetén is ki kellett volna fizetnie a tényleges bevételéből, azonban a szakértő által meghatározott elmaradt jövedelemből ez a szakvéleményben nem került leszámításra. Erre figyelemmel ezen összegeknek a szakvéleményben meghatározott elmaradt haszon felüli megfizetése kétszeres értékelést eredményezett volna a felperes javára.

Mindezekre tekintettel a törvényszék az alperest vagyoni kártérítés címén 449.902,- Ft megfizetésére kötelezte, az ezt meghaladó tökekövetelés vonatkozásában a keresetet elutasította.

A tökeösszeg után a késedelmi kamatfizetési kötelezettség és a késedelmi kamat mértéke a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésén alapul.

A felperes késedelmi kamat igényének kezdő időpontját a káreseményt követő időpontban jelölte meg, amely időpontban a kártérítés már esedékessé vált, ezért a kamatfizetés kezdő időpontját a törvényszék a kérelemmel egyezően határozta meg.

Igaz ugyan, hogy a felperes a 2018. december 12-én megtartott tárgyaláson a korábban a tökeösszeg tekintetében a szakvélemény alapján 783.408,- Ft-ra felemelt kereseti követelését úgy módosította, hogy a közjegyzői díjra, a bírósági eljárási illetékre valamint a bírósági tárgyalásra és a per időtartama alatt a jogi képviselőhöz történt utazással kapcsolatosan felmerült útiköltségre nem kártérítésként, hanem eljárási költségként tart igényt, azonban a tökekövetelés ekkénti utóbb történt leszámítása a pernyertesség-pervesztesség arányának a meghatározása szempontjából nem irányadó,

a pernyertesség-pervesztesség arányának a meghatározásánál a felemelt tőkekövetelés és a megítélt tőke összege figyelembevételének van helye.

Erre tekintettel a 783.408,- Ft összegű tőkekövetelés és a megítélt 449.902,- Ft figyelembevételével a pernyertesség-pervesztesség aránya a felperes javára 57,4-42,6 %.

Ezen arány figyelembevételével kötelezte a törvényszék a peres feleket a perköltség megfizetésére az rPp. 78. § (1) bekezdése és 81. §-a alapján, a következők szerint:

A felperes előlegezett 19.500,- Ft közjegyzői díjat, 298.600,- Ft szakértői díjat, és a szakértői vélemény alapján a közvetlenül a peres eljárással kapcsolatosan indokoltan 47.396,- Ft utazási költsége merült fel, míg a Fővárosi Ítéltábla Pf. számú határozatában a másodfokú eljárásra vonatkozó ügyvédi munkadíját 12.500,- Ft + 27 % ÁFA, azaz 15.875,- Ft-ban állapította meg.

A peres eljárásban a felperes tévesen rótt le 19.500,- Ft, majd a kereseti követelése felemelése folytán további 8.000,- Ft eljárási illetéket, mivel az Itv. 62. § (1) bekezdésének g.) pontja alapján a közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése iránti perben illetékfeljegyzési jogosultság illette meg, ezért ezen összesen 27.500,- Ft eljárási illeték feljegyzésének lett volna helye.

A pertárgyértékhez és a kevésbé bonyolult bizonyításra figyelemmel a jogi képviselők részéről szükséges perbeli aktivitás mértékéhez képest eltúlzottnak ítélte a törvényszék a megbízási szerződés alapján mind a felperes által igényelt 225.000,- Ft + ÁFA, mind az alperes által igényelt tárgyalásonkénti 80.000,- Ft összegű ügyvédi munkadíjat.

Annak összegét ugyanezen szempontok figyelembevételével a 32/2003. (VIII.22.) IM sz. rendelet 2. §-ának (2) bekezdése alapján mindkét fél vonatkozásában 150.000,- Ft-ra mérsékelte, melyet a felperes esetében 27 % ÁFA-val terhelten 190.500,- Ft-ban, az alperes esetében pedig ÁFA nélkül vett figyelembe.

A felperest 57,4 %-os pernyertességére figyelemmel az általa előlegezett összesen 365.496,- Ft összegű, közjegyzői díjból (19.500,- Ft), szakértői díjból (298.600,- Ft) és a peres eljárással összefüggésben szükségszerűen felmerült útiköltségből (47.396,- Ft) ezen összegek 57,4 %-a illeti meg az alperestől, mely 209.795,- Ft.

A Fővárosi Ítéltábla határozatában a felperes javára megállapított 15.875,- Ft másodfokú perköltségből szintén annak 57,4 %-a, 9.112,- Ft illeti meg a felperest, míg az alperest a javára megállapított 12.500,- Ft-ból annak 42,6 %-a, azaz 5.325,- Ft illeti meg a felperestől. A kettő különbsége 3.787,- Ft a felperes javára.

Az ügyvédi munkadíj fentiek szerinti mérséklése következtében a felperest teljes pernyertesség esetén megillető 150.000,- Ft + ÁFA, azaz 190.500,- Ft ügyvédi munkadíjból 57,4 %-os pernyertességére figyelemmel 109.347,- Ft illetné az alperestől, míg az alperest a felperestől 150.000,- Ft 42,6 %-a, azaz 63.900,- Ft. A kettő különbsége a felperes javára 45.447,- Ft.

Mindezeket összegezve az alperes a felperesnek 259.029,- Ft perköltség megfizetésére köteles.

A felperes által előlegezett 27.500,- Ft elsőfokú peres eljárási illetéket a fentebb írtak szerint fel kellett volna jegyezni, azt a felperes tévesen rótt le.

Ezen összegből utólag a felperesnek 42,6 %-os pervesztessége arányában 11.715,- Ft-ot kellene megfizetnie az államnak, míg a személyes illetékmentes alperesre eső 15.785,- Ft-ot az állam viseli.

Ugyanígy a Fővárosi Ítéltábla Pf. számú közbenső ítéletével megállapított 40.000,- Ft fellebbezési illetékből 42,6 %, azaz 17.040,- Ft terheli a felperest, míg az alperesre eső 22.960,- Ft-ot az állam viseli.

A felperest a fentiek alapján terhelő $11.715 + 17.040 = 28.755,-$ Ft-ból $27.500,-$ Ft-ot már illetékbélyegben lerótt, ezért a törvényszék csupán további $1.255,-$ Ft eljárás illeték megfizetésére kötelezte.

Balassagyarmat, 2019. május 21.

dr. Nádai Mónika sk.
bíró